

Διαθεματικότητα: Νεοελληνική Λογοτεχνία Α' Λυκείου, Νεοελληνική Γλώσσα Β' και Γ' Λυκείου

Ενότητες: Φύλα στη Λογοτεχνία, Βιογραφικά Είδη και Περίληψη
Υπεύθυνη καθηγήτρια: Δέσποινα Δούκα (ΠΕ02), δ.Φ.

Διαβάζοντας τη Μεγάλη Χίμαιρα του Μ.Καραγάτση...

Παραμανίδη Παρασκευή-Τραπεζανλίδου Ευγενία (Α3)

Το Ημερολόγιο της Μαρίνας

Ιούνιος 1952

Αγαπητό μου ημερολόγιο,

Μέχρι πρόσφατα πίστευα πως η ζωή δε θα μου χαμογελάσει ποτέ... τόσα χρόνια πέρασαν με ανείπωτο πόνο, μίσος, ερωτηματικά, καβγάδες και ανήθικα βράδια. Πώς θα μπορούσα να ξεφύγω από τη μοίρα μου και πώς να πιστέψω αυτό το υπέροχο που μου συμβαίνει;

Μετά τους άντρες που πέρασαν από πάνω μου, μετά τη σιχαμάρα προς τη μάνα μου, τον πατέρα μου και την αποστροφή μου προς τους άνδρες, εκεί που πίστευα πως τα Αρχαία Ελληνικά είναι η μόνη μου διέξοδος και η μόνη παρέα και παρηγοριά, γνώρισα τον Γιάννη...

Έλληνας, παλικάρι, σαν μικρός θεός της ευγένειας και του κάλλους, ιδεώδης, υπέροχος! Μόλις τον αντίκρισα έχασα τον κόσμο.. τον ερωτεύτηκα κεραυνοβόλα, όπως μόνο οι θεοί ερωτεύονται... κι εκείνος... μου μίλησε και άνοιξε μπήκε στην ψυχή μου! Ο αγαπημένος μου Γιάννης, από τη Σύρο, εφοπλιστής.

Ιούλιος 1952

Αγαπητό μου ημερολόγιο,

Σήμερα φτάσαμε στην Ελλάδα για να γνωρίσω τη μητέρα του Γιάννη στη Σύρο. Η ομορφιά του τόπου με συνεπήρε. Όχι όμως και η γνωριμία μου με τη Ρεϊζαίνα... Μια γυναίκα απόμακρη, σκληρή, που είμαι βέβαιη πως δε θα με δεχτεί ποτέ για νύφη της. Έχω εμπιστοσύνη όμως στον Γιάννη, δε θα με προδώσει και θα με προστατεύσει...

Ο γάμος ανακοινώθηκε για τον επόμενο μήνα. Θα έρθει και ο αδελφός του, τον οποίο δεν έχω γνωρίσει ακόμη.

Αύγουστος 1952

Αγαπητό μου ημερολόγιο,

Είμαι η πιο ευτυχισμένη γυναίκα του κόσμου! Η τύχη, η αγάπη, ο έρωτας μου χαμογελούν με το πιο πλατύ τους χαμόγελο... είμαι πλέον η κυρία Ρεϊζή! Ο Γιάννης κι εγώ δεν ξεκολλάμε ο ένας από τον άλλον. Ο γάμος ήταν πανέμορφος. Το νησί μάς αγκάλιασε, εκτός βέβαια από τη Ρεϊζαίνα!!

Γνώρισα και τον Μηνά, τον αδελφό του Γιάννη. Καλοστεκούμενος, ευγενικός και ανοιχτός άνθρωπος. Γοητευτικός, θα έλεγα..

Με τον Γιάννη αποφασίσαμε να αγοράσουμε με τα χρήματα της κληρονομιάς μου ένα ακόμη πλοίο. Ο Γιάννης θα του δώσει το όνομά μου.

Χειμώνας 1953

Αγαπητό μου ημερολόγιο,

Βρίσκομαι στην Αθήνα και επισκέφθηκα τον Μηνά. Σήμερα κάναμε μια εξαιρετική βόλτα στην Ακρόπολη, είδαμε μαζί όλα εκείνα τα μέρη που δονούνται από πολιτισμό και κουλτούρα. Η παρέα του Μηνά είναι θαυμάσια! Κουβεντιάσαμε για ένα σωρό πράγματα, γελάσαμε σαν μικρά παιδιά κι εγώ ξέφυγα από την ασφυξία της Σύρου και της πεθεράς μου... Πραγματικά το είχα μεγάλη ανάγκη.

Βλέποντας τον Μηνά κάτι σκιρτάει μέσα μου... δεν μπορώ να εξηγήσω τι μου συμβαίνει, μοιάζει, τολμώ να πω, με έρωτα.... Αλλά δεν το χωράει ο νους μου... τον Γιάννη τον αγαπώ πολύ και μου λείπει. Ο Μηνάς όμως είναι τόσο ξεχωριστός και με καλύπτει σε θέματα που ο Γιάννης δεν μπορεί...

Δεν τολμώ ούτε να σκεφτώ αυτό που συνέβη χθες βράδυ... ο Μηνάς κι εγώ βρεθήκαμε αγκαλιά στο κρεβάτι, πριν καλά καλά καταλάβουμε τι συνέβη. Ήταν μια βραδιά όλο πάθος και χωρίς λογική. Σήμερα όμως συμφωνήσαμε να ξεχάσουμε και οι δύο το περιστατικό, κι αυτό ήταν το πιο σωστό....

Χειμώνας 1958

Αγαπητό μου ημερολόγιο,

Η «Μαρίνα» βούλιαξε... Το πλοίο που με τόση αγάπη αγοράσαμε και επανδρώσαμε, βρίσκεται στον πάτο του Ατλαντικού με δεκάδες ψυχές μέσα της. Έχω συντριβεί, τίποτα δεν μπορεί να με κάνει να αμφιβάλλω πως και μόνο το όνομά μου έφερε γρουσουζιά...

Σήμερα επισκεφθήκαμε με τη μητέρα του Γιάννη τις οικογένειες των θαλασσοπνιγμένων. Δεν έχω άλλα δάκρυα. Τι να πεις σε αυτά τα μάτια που σε

κοιτάζουν και σε πυρώνουν με ερωτηματικά στα οποία δεν μπορείς να κάνεις τίποτα... Τι θρήνος, Θεέ μου...

Ο Γιάννης μπάρκαρε με τη «Χίμαιρα». Πρέπει να δούμε τι θα κάνουμε γιατί τα οικονομικά πάνε από το κακό στο χειρότερο. Πρέπει να μεγαλώσει η Αννούλα μας... το παιδί μας...

Απόκριες 1959

Αγαπητό μου ημερολόγιο,

Έπειτα από 6 χρόνια ξαναείδα τον Μηνά. Έλειπε στο εξωτερικό και τώρα επέστρεψε ως καθηγητής Νομικής στο Πανεπιστήμιο. Μόλις τον αντίκρισα, έχασα τον κόσμο. Ποτέ δεν περίμενα ότι δεν τον είχα ξεπεράσει. Μάλιστα, όταν φλέρταρε με μια νεαρή στη γιορτή, νόμισα πως θα σπάσει η καρδιά μου από τη ζήλεια!

Πήγα την Άννα στον αποκριάτικο χορό κι έτσι βρήκα την ευκαιρία να φύγω κρυφά από το σπίτι, να ξεδώσω, να θυμηθώ τις νεανικές μου περιπέτειες. Όχι επειδή το ήθελα, αλλά για να εκδικηθώ τον Μηνά... ναι τον Μηνά, που τόσα χρόνια αντέχει μακριά μου. [...]

Γύρισα το πρωί σπίτι και η Αννούλα μου είχε αποκοιμηθεί δίπλα στο ανοιχτό παράθυρο, Φλεβάρη μήνα! Το παιδί αρρώστησε! Βαριά πνευμονία είπε ο γιατρός.. Πόσες τύψεις νιώθω...

Ο Μηνάς έτρεξε κοντά μας για να βοηθήσει. Η Ρεϊζαίνα εξακολουθεί να με κοιτάζει χωρίς να μιλάει, με αυτό το εξεταστικό βλέμμα που σε κόβει χίλια κομμάτια...

Νύχτωσε πια. Ο γιατρός έδωσε εντολή να προσέχουμε το παιδί. Το 24ωρο θα ήταν κρίσιμο...

Ο Μηνάς βρίσκεται στο σπίτι. Τον άκουσα στην κουζίνα. Πήγα κοντά του και αμέσως παραδοθήκαμε σε έναν έρωτα χωρίς αρχή, χωρίς τέλος, χωρίς παρόν, χωρίς μέλλον...

Η Ρεϊζαίνα ξύπνησε... [...]. Φώναζε ξέμαλλη... Το παιδί! Το παιδί! Η Αννούλα μου... Εγώ η μάνα, τριςχειρότερη από τη μάνα μου, άφησα το παιδί μου που φώναζε και δεν το άκουσα... και μου πέθανε!!!!

Γυρίζω μέσα στο σπίτι σαν την τρελή. Η Ρεϊζαίνα έδιωξε κακήν κακώς τον Μηνά από το σπίτι...

Φεβρουάριος 1959

Ο Μηνάς... Η Αννούλα μου...

Με τι καρδιά να αναπνέω, με τι δύναμη να ζω, με τι κουράγιο να κυλήσει ο καιρός.

Το παιδί μου...

Ο Μηνάς μου... δεν άντεξε.. τέτοια ντροπή... έβαλε τέρμα στη ζωή του. Κι εγώ γιατί ζω;;;

Απρίλιος 1959

Αγαπητό μου ημερολόγιο,

Η Ρεϊζαίνα ούτε που με κοιτάζει. Λες κι είμαι φάντασμα μέσα στο σπίτι. Κι αυτό που κατάλαβα σήμερα, σε ποιον να το πω και να με καταλάβει; Το μωρό του Μηνά ζει μέσα μου, του Μηνά, ναι...

Εκείνη το έχει καταλάβει. Άλλη ντροπή δε σηκώνει το σπίτι μας, λέει. Με διώχνει. Έπειτα από 4 χρόνια ο Γιάννης επιστρέφει. Τι να του πει; Τι να του πω αν μείνω;

Σήμερα χαιρέτησα τους νεκρούς μου, τους αγαπημένους μου... θα φύγω... θα πάω να τους βρω, εκεί είναι η θέση μου.

Μόνο να δω για τελευταία φορά τη «Χίμαιρα» να μπαίνει στο λιμάνι της Σύρας. Να δω τον Γιάννη μου, τον Γιάννη μου που τόσο αγάπησα. Μόνο αυτό. Από ένα λόφο. Να αγναντεύω τη θάλασσα και να χαθώ στην αγκάλη της....

